

Izhaja vsako soboto ob
6. uri zvečer.

Prodaja se v tistih tržaških
tobakarnah kakor „Edinost“
po 2 kr. odtis.

Naročniki „Edinosti“ dobi-
vajo to prilogo vse leto,
ako priložijo naročnini za
„Edinost“ še 1 gl.

NOVIČAR

Cene oglasov v „Novičarju“
so: za petit-vrstico 8 kr.,
za naslove z debelimi čr-
kami se plačuje prostor, ko-
likor bi ga obsegalo navad-
nih vrstic. Poslana, javno
zahvale, osmrtnice in do-
mači oglasi, po pogodbi
Frankovana pisma in rokopi-
se pošiljati vrodništvu „Edinosti“.
Nefrankovana pisma se ne
sprejemajo.

Vabilo na naročbo.

Z novim letom bode „Edinost“
izhajala po trikrat na teden, v še-
stih izdanih in v povečani obliki:
ob torkih, četrkih in
sobotah v zjutranjem in večer-
nem izdaji, tako da bodo naročniki
sleherni dan dobivali svoj list.

Da še bolj ustrezemo tržaškim na-
ročnikom, pošiljali jim bomo list na
dom po raznaševalcih, z bok česar jih
prosimo, da nam natančno označijo
svoja stanovanja.

Obojno izdanje „Edinosti“ bode
izhajalo na dveh straneh v primerno
povečani obliki in bode stalo:

za jeden mesec	gld.	—90
za tri mesece	„	2.60
za pol leta	„	5.—
za vse leto	„	10.—

Po tabakarnah v mestu in po oko-
lici se bode list prodajal po **DVA**
noviča.

Listu bomo redno prikladali
poštne nakaznice, da olehčamo naro-
čevanje.

Prve številke bodočega leta dobe na
ogled vsi naši naročniki in tudi drugi
rodoljubje, pozneje pa bodo dobivali
list le tisti, ki se naroče nanj
in tudi naprej plačajo naročnino
vsaj za jeden mesec.

Konečno pa resno besedo na-
šim dosedanjim naročni-
kom. Ker se list z novim letom pre-
ustroji in nastopi tako rekoč povsem
novo življenje, urediti nam bode tudi
upravnništvo na novi podlagi.
Kot se prične novo življenje, zak-
ljučiti treba tudi **stare račune**. Zato
opozarjamo, da vse one, ki do novega
leta ne plačajo svojega zastarelega
dolga, izročimo gosp. odvetniku
dru. Gregorinu. Kdor torej noče
imeti sitnosti in stroškov, poravnaj
tako, kar je zaostal!

Upravništvo „Edinosti“.

Za Božič.

Pax hominibus, bonae voluntatis...
pojó nam danes angeljčki v ozračju.
V bliščeči palači in v borni kočici ču-
tijo se danes ljudje vzvišene nad
odurne borbe na zemlji, milijoni in
milijoni pobožnih duš se danes živo
zavedajo zlatih, svetih nauk, koje je
oznanjeval Oni, ki se je učlovečil, da
odreši človeštvo iz duševne tmine. Z
rojstvom Izveličarjevem je zasijala po
vesoljnem svetu jasna luč in ob nje
svitu je človeštvo še le spoznalo svoj
poklic ter zadobilo navodilo, kako mu
je živeti mej seboj, da pride do časne
in večne sreče po volji neskončnega
Dobrotnika svojega.

Vsi, vsi občutimo danes živo, da
smo si bratje mej seboj, da se mo-
ramo ljubiti, ker je takó hotel naš
Odrešenik. Kakor je On v neskončni
Svoji ljubezni objel vesoljni svet, tako
bi moralo tudi v človeštvu veljati na
prvem mestu načelo: mir in ljubezen.

Kristus ni povpraševal: od kodi si,
kje si se rodil, kako ti je ime? —
ampak zaklical je vsem, vsem: Lju-
bite se mej seboj! Naš Odrešenik je
postavil našo sv. vero na podlago
ljubezni — in dokler se življenje mej
narodi vsega sveta ne postavi na to
podlago, ne bode miru, ne bode sloge
— dotlej ne bomo živeli takó, ka-
kor zahteva On, ki nas je odrešil;
dotlej ne bomo živeli po sveti volji
Stvarnika vsega sveta.

Ljubezen mora torej zavladati na
svetu — te žive potrebe se zavedamo
posebno živo ob teh divnih božičnih
praznikih, ko se srca vsega krščan-
stva topé v hvaležnosti do svojega
Odrešenika.

Prvi pogoj mejsebojni ljubezni pa
je — pravica. In zato zahteva naša
vera v zmyslu svetih nauk nje več-
nega Ustanovnika, da smo pravični.
Pravičen bódi človek do človeka, pravi-
čen bódi národ do naroda. Kakor naš
Odrešenik ni poznal razlike mej ubo-
gimi in bogatimi, kakor je zahteval
od Svojih apostolov, da naj uče vse
národe, tako mora človek spoštovati
pravice svojega bližnjega, tako mora
sleherni národ spoštovati pravice vseh
druzih národov. Kakor ni poznal raz-
like naš Odrešenik mej ubogimi in bo-
gatimi, tako se pregrešajo proti Nje-
govim naukom vsi tisti preširni ná-
rodi, ki sovražijo in mrzijo druge zgolj
zato, ker so oni močnejši. Kristus ni
poznal mržnje in sile, On je poznal
le ljubezen in pravico. Kako vse dru-
gače bi bilo na svetu, ako bi se živ-
ljenje mej narodi zasnovalo po naukih
in zahtevah Začetnika krščanske vere!
To občutimo posebno mi Slovenci, ker
smo mal národ. Po volji Odrešenika
ne bi nam trebalo boriti se za svoj
obstanek, ne bi morali trpeti toliko
zasmehovanja, ne bi se nam odrekale
najsvetejše pravice: živeli bi mirno
mej mirnimi.

Koliko grenkobe, koliko bridko-
sti mora prebiti človeštvo, ker se ne
pokori naukom Kristovim.

Vse to občutimo danes v podvo-
jeni meri. In vendar se čutimo —
kakor smo rekli že gori — vzvišene
nad vsakdanje nadloge, vendar se nam
topi danes duša v blaženstvu, kajti
uverjeni smo, da slednjíc premorejo
tudi mej nami načela Onega, ki je
odrešil človeški rod, ker ga je ljubil
neskončno; da se vsa človeška družba
postavi na čista, prava, krščanska na-
čela. —

Vera v večnouslyljenega Boga,
vera v moč pravice, sloneča na lju-
bezni, je v nas trdna. Bog nam donesi
skoro trenotek, ko se vsi rodovi sveta
združijo v bratskem objemu vskli-
kajoč: Slava Bogu na višavah!

NOVIČAR.

Knez Windischgrätz, novi avatr. mi-
nisterski predsednik je odpotoval na bo-
žični dopust v Tachov na Češko. Prihodnji
torek se vrne na Dunaj,

Odlikovanje. Knez in gospodar Črno-
gorski odlikoval je lloydovega kapetana
Petra Iveliča z Danilovim redom. Nj. Vel.
cesar je dovolil, da sme Ivelič ta red spre-
jeti in nositi ga.

Imenovanja. Vežbeniki Ivan Jakončič,
Anton Vergna, Rudolf Zuna, Mihalj An-
drejčič, Arnold Cronfeld, Josip Frandolič,
Karol Visintini in Ljudevit Perko so ime-
novani za pristave v XI. plač. razreda pri
davkarji. Finančni konceptist Aaron Cra-
glietto je imenovan davčnim preglednikom.

Mestni svet tržaški je imel dné 20.
t. m. javno sejo. Predsedoval je župan
dr. Pittteri, prisotnih je bilo 46 sveto-
valcev. Takoj po odprtju se je da župan
prečitati vladino naredbo, po kateri je do-
voljeno občini pobiranje 200% občinske
doklade na državno užitnino na vpeljano
pivo in 190% občinske doklade na tukaj
kuhano pivo. S tem se pokrije deloma
deficit; ostane še nepokritih kakih 120.000
gld. Kje dobiti ta denar? s tem vpraša-
njem naj se bavi eksekutivni odbor ter naj
poroča zboru o svojem ugibanju. — Sve-
tovallec Dollenz je toplo priporočil zgra-
denje ceste iz Barkovelj na Kontov-
velj, kajti taka cesta je nujno potrebna
za občevanje med obema sélima. Župan
je obljubil, da se bode oziral na to pri-
poroko, na čemur se zahvali svetovalec
Dollenz. — Svetovalec Venezian in-
terpeluje župana, da-li kaj vé, kako hoče
vlada pomagati za vzdrževanje javnih skladiš-
č. Župan je odgovoril, da mu je o njega
bivanju na Dunaju obljubil trgovinski mi-
nister grof Wurmbbrandt, da se bode za-
nimal za tržaške občinske odnošaje. Govorilo
se je sicer, da pride minister osebno v Trst,
da si ogleda to zadevo, a ker ga le ni,
pripravljen je odposlati na zahtevanje pod-
vizovalno pismo ministerstvu. Venezian se
zahvali na odgovoru in potem stavi for-
melni predlog za podvzivanje, kateri se
vsprejme soglasno. Zatem se preide na
dnevni red. Prečita se predlog mestne
delegacije, da se razdelijo darila iz usta-
nove cesarja Maksimiljana v znesku 1202
gld. in sicer 20 daril po 15 gld., 50 po
10 gld., 79 po 5 gld. in jedna v znesku
7 gld. Temu predlogu upirali so se sveto-
valci Ventura, Venezian in posebno E.
Rascovich, češ, da taka razdelitev milo-
darov le spodbuja ljudstvo k prosjačenju.
Predlog delegacije je bil vsprejet. Tudi
je bil po predlogu delegacije potrjen za
predsednika javnega dobrotvorenega društva
vitez Machlig. — Tržaški izvoščeki so se
pritožili v posebni vlogi proti novi tram-
vajski črti Corso — ulica Sv. Antona —
Punto franco, katera jim provzroča baje
mnogo škode. Pritožbo je pobil v svojem
odgovoru trgovinski odsek, z bok česar se
prečita ta odgovor in se preide preko
pritožbe izvoščekov na dnevni red. Potem
so razpravljali o preskrbi bivših mestnih
uradnikov, kateri izgubé z novim letom
svojo službo vsled odprave točarine. Mestni
magistrat namerja odškoditi odpuščene
uradnike z tri-, oziroma dvo- in jednoletno
celo plačo, v razmerju starosti in službenih
let. Začela se je podrobna razprava, toda
pretrgala se je z bok pozne ure. Ob 3/4 na
9 končala je javna seja in pričela tajna,
v kateri so bili imenovani nekateri magi-
stratni uradniki.

Deželni zbori so sklicani, in sicer:
štajerski in goriški dne 29. t. m., kranjski

dne 28. t. m., istrski in tržaški dne 3. ja-
nuarja 1894., koroški pa dne 10. janu-
arja 1894.

Novi francoski odposlanik na Dunaju,
Lozè, bil je dne 16. t. m. pri ceserju v
slovesni avdijenciji. Nj. Vel. se je razgo-
varjalo jako ljubozljivo. Posebno prisrčno
govoril je cesar o predsedniku Carnotu.

Družba sv. Cirila in Metoda lepo na-
preduje. Po vseh slovenskih deželah ima
pokroviteljev 120, ustanovnikov 1.032, let-
nikov 6.187, podpornikov 3.729, skupaj
11.068 udov.

Društveni zavodi štejejo začetkom šol-
skega leta 1893/4 vpisanih otrok:

Četverorazrednica pri sv. Jakobu v
Trstu 305, podpirana štirirazrednica „Sloge“,
v Gorici 306; otroški vrtec v Celji 41, pri sv.
Jakobu v Trstu 80, v Rojanu 70, na Greti
50, v Pevmi 58, v Ločniku 35, v Podgori
95, „Sloge“ v ulici sv. Klare v Gorici 66,
v Barzellini 45, skupaj 1.145 otrok.

Nezaslišano! Zidar pri Bachschmidtu
Ivan Renčel se je vpisal v „Delavsko
podporno društvo“. Ker je bil popred član
okrajne blagajne, šel je dne 20. t. m. ob
4. uri popoldne v ta urad, da mu potrdé
na knjižici omenjenega društva, da ni več
član blagajne. In čujte, kaj mu je odgo-
voril dotični uradnik: „Noi non ga-
vemo de farcoiščavi, se la se
ga notado frajščavi, la vadi
fra de lori!“ Saj postopajo s nami,
kakor da smo res — sužnji!

Influenca na Dunaju se širi takó, da
je odredilo namestništvo, da se morajo
prijaviti zaradi izkaza vsi za influenco
oboleli prav takó, kakor oboleli za kakšno
kužno bolezen.

Hripa ali influenza hudo gospodari v
Gorici; ni je rodbine, da ni hripavih bol-
nikov, po nekod leži celó po več oseb. —
Tudi „Soča in „Primorec“ sta ta
teden le z veliko težavo prilezla na dan
vsled te neprijetne prikazni.

Z Vipavskega poročajo „Primorec“:
Influenca se epidemično širi po vsi
Vipavski dolini. Po vseh vaseh jo imamo,
in redka je hiša, da bi je ne bila obiskala.
Bolniki se zdravijo večinoma z domačimi
zdravili. Kdor prvi ali drugi dan po napadu
dobro zgrize in zavžije obilico surovega
kislega zelja (kapusa), je čez tri dni zdrav;
drugi se vspešno zdravijo z lipovim čajem,
zalitim z domačim žganjem.

Odstopivša poslanca. Italijanska po-
slanca za veliko posestvo v istrskem de-
želnem zboru Becich in Scampicchio sta
položila svoj mandat. Nista izjavila vzroka.

Narodna požrtvovalnost. Ljubljansko
društvo za podporo siromašnih dijakov „Ra-
dogoj“ dobilo je v kratki dobi svojega
obstanka že nad 30.000 kron darov in
članarine.

Kakó so malenkostni. — Neka uboga
Slovenka v Ločniku je imela iz občinske
denarnice 1 gld. podpore na mesec za
otroka. Ker je ga pa začela pošiljati v slo-
venski otroški vrtec, je tamošnje novo žu-
panstvo odtegnilo to podporo. To je prvi
„junaški“ čin slovenskih renegatov proti
lastni krvi. Zapomnimo si: zob za zob!
„Primorec“.

Dva jetnika — za jednega. Iz Prage
poročajo, da je sodišče pustilo veleizdaj-
stva zatoženega časnikarja Haja začasno
na prosto proti kaveji 10.000 gld. Hajo
je pričakovalo pred zaporom mnogo ob-

činstva, katero mu je priredilo presrčno ovacijo. Redarstvo je poseglo vmes in zaprlo dve osebi.

Nesreča. 14 letni učenec v tovarni sladice Grezler & Duodo, Ivan Meassi, splezal je v tovarni na veliko koló, katero stoji v podstrešju, kjer se suše sladice. Po neprevidnosti je padel z višine na dvorišče. Razbil si je črepinjo in umrl kmalu za tem.

Statistika tržaška. Od 10. do 16. t. m. rodili so se v Trstu 103 otroci (55 moških in 53 ženskih); štirje bili so mrtvorajeni. Umrlo je 99 oseb (48 moških in 51 ženskih). V razmerju vsega prebivalstva tržaške občine pride 31.72 mrličev na vsakih 1000 duš.

Obsojena časnikarja. V Hološu (Erdeljaka) sta bila obsojena pred porotnim sodiščem ravnatelj in urednik romunskega lista „Fera Poporolui“, Russu in Neca zaradi „hujkanja“ proti madjarskemu narodu prvi na 6mesečno ječo in 100 gl. globe, drugi na 2mesečno ječo in izgubo 500 gl. kavicje. Zlata svoboda!

Nova madjarska banka. Z Dunaja poročajo, da namerja osnovati neka špekulativna menjška banka v Budimpešti novo „ogrsko banko“ z osnovno glavnico 25 milijonov.

Dobrodela oporoka. Nedavno je umrl na Dunaju milijonar in bankir Königswarter, jeden najbogatejših ljudij v Avstriji. V svoji oporoki volil je 125.000 gl. za blagodejne svrhe. Od te zapuščine vporabi se 10.000 gl. za pomorsko zdravšče v Trstu.

Železnica čez Ture. Dne 22. t. m. bila je pri cesarju v posebni avdijenciji deputacija iz Solnograda, na čelu katere je bil deželni glavar solnograški dr. Schuhmacher, ter je prosila Nj. Veličanstvo, da povapeši s vojo mogočno besedo zgradnjo železnice čez Ture. Cesar je izjavil, da se jako zanima za to železnico in obljubil, da bo de podpiral to zadevo na potrebnem mestu o shodnem času.

V Bukareštu je podpisala vlada dne 22. t. m. trg. pogodbo z Avstrijo, z Nemčijo pa je predložil romunski minister vnanjih poslov istega dne poslanski zbornici.

Ukraden dinamit. Iz Ljubljane brzojavljajo, da so dne 21. t. m. vlomili tatovi v skladišče delavnice podvzetnika Ceconija pri Rudolfovem (na Dolenjskem) in ukradli poleg raznega orodja 15 kgr. dinamita.

Tatvina. Nepoznani lopovi so vlomili v Kovačičevo mesnico v ulici delte Poste in vkradli 10 tolarjev, nekaj drobiža, 50 gl. v bankovcih in srebrno uro.

Porod na ulici. Včeraj dopoludne je šla 35 letna hišina Hermina Goberšič po ulici Pietà; kar naenkrat se je zgrudila v groznih bolečinah ob zidu dvorišča mestne bolnice na tlak. Mimooidi so jo prenesli na dvorišče, ker je porodila krepkega sinčka. Mater in novorojenca so prepeljali v bolnico.

Sodnijsko. 40-letni hlevar Izidor Jenko iz Zagreba je obsojen na 10 mesečno ječo in na 48 gl. odškodnine vzniku Justu Senici zaradi teškega telesnega poškodovanja. — 28-letni kmet Ivan Konestabo iz Pregarij (pri Novemgradu v Istri) je dobil mesec dnij zapora, ker je ranil v pijanosti lastno svojo mater. — 20 letni Vincenc Lupatizza iz Kopra, prodajalec v Hilleprandovi trgovini s suhim mesom v ulici Torrente „pojedel“ je svojemu gospodarju, kakor smo bili že javili, 1300 — ne kranjskih klobas, ampak goldinarjev. Sodišče pa ga je oprostilo obtožbe zaradi izneverjenja, ker ni dokazano, da je Lupatizza denar res zapravil.

Grom blisk in potres. „Slov. Narod“ piše: Na prav izreden način uvedla se je včeraj zima pri nas. Pri primerno jako topli temperaturi začelo je proti 9. uri zvečer liti in gromelo in treskalo je, prav kakor po leti. Bil je pravi poletni vihar, ki je razsajal skoro do jutra in se je bli-

škalo, da je kar vid jemalo. Po gromu soditi, je utegnilo celo kje blizu traščiti. Ploha je do dobrega oprala in očistila mestne ulice. — Zjutraj ob 1/4, in ob 4. uri pa je bil čutiti potres. — Tudi v Trstu smo imeli sinoč grom in bliske.

Časopisje v Avstriji. Lani se je v Avstriji v notranjem prometu po pošti prepeljalo 72.606.486 izvodov raznih listov. Pri tem se šteje vse cesarstvo z Bosno in Hercegovino vred. Iz Ogerske je prišlo 226.300 izvodov, tja se pa poslalo 223.700 izvodov, iz Bosne je prišlo 4700 izvodov in tja se je poslalo 1.414.000 izvodov.

Na Kranjskem je bilo leta 1892. rojenih 17.680, mej njimi 9144 moških in 8536 ženskih. Umrlo jih je 15.941, in porok je bilo 3328. Umrjenih je bilo 24 in 35 samomorilcev.

Samomor. 64 letna udova Ana Godina stanujoča v hiši št. 2 ulice Castaldi (okraj sv. Jakob), prerezala si je dne 22. t. m. grlo z ostrim nožem. Prihitel je sicer zdravnik zdravniške postaje, toda rana bila je takó grozovita, da ne bi mogel nesrečnice rešiti najboljši zdravnik na svetu. Samomorilka ni zapustila nobenega pisma, iz katerega bi se moglo dognati vzrok strašnemu činu. Nje pokojni soprog je bil pred kakimi 20 leti cerkovnik v cerkvi sv. Antona novega.

Osobna preiskava na ulici. Na trgu „Caserma“ je dne 21. t. m. okolo 9. ure zvečer policijsk agent v spremstvu stražarja prijel mladeniča Hermana Lebana. Preiskala sta mu vse žepe; našla sta pri njem zavitek muzikalij, zavitek sladice in dve fotografiji. Ko sta si te „zaklade“ natančno pregledala, ukazal je agent Lebanu, naj se gre drugam sprehajati.

Ponarejalci bankovcev. V Budimpešti je našla policija celo družbo ponarejalcev bankovcev po 1, 5, 10 in 50 gl. Načelnik kružbe je slikar Leopold G., kateri je izložil razne slike tudi na umetniški razstavi v Budimpešti. Zaprli so njega in nekega litografa, kateri je sumljiv sokrivnje. — Tudi v Mathesdorfu (Gorenja Silezija) našli so „zavod“, v katerem so se tiskali avstrijski bankovci. Zaprli so več ponarejalcev in zaplenili lepo svoto dogotovljenih ponarejenih bankovcev.

Amerikansko. Dne 18. t. m. prišlo je o belem dnevu v neko gostilno v Chicagu deset gospodov. V gostilni sedelo je dvajset gostov. Novi gostje stopili so gostilničarjevo mizo, zastražili vrata in izvlekli napete revolverje. Jeden izmed tolovajev, — kajti takoj se je videlo, da so tolovaji — zapovedal je vsem navzočim: „Roke kviško!“ Potem sta dva izmed njih mirno preiskovala žepe vseh, jim pobrala denar in dragocenosti, izpraznila krčmarjevo denarnico, spravila vse lepo v majhno vrečo, na kar je vseh deset lopovov izgnilo kakor blisk. Predno so se še oropani zavedli, bili so drzni tolovaji že Bog zna kje. —

Obsojeni ogleduhi. Državno sodišče v Lipskem obsodilo je dva francoska pomorska častnika, katera so zasačili v Kielu, ko sta risala utrbe. Častnik Degony je obsojen 6 let, Delguey pa na 4 leta bivanja v kakšni nemški trdnjavi.

Loterijske številke. Izžrebane 20. t. m. Brno: 22, 61, 47, 64, 4.

Božično darilo.

Izvirna povest. Pripoveduje Aleksandrov.

III.

Oče Vladimir je bil sin poštenega rokodelca, mizarja Stanka v Ljubljani. Končavši osnovne šole vstopil je v delavnico svojega očeta, se izučil do dobra in ko je odrastel, šel je nekoliško po svetu. Takó je prišel tudi v mesto R., kjer smo ga našli početkom naše pripovedi. Vladimir je bil dober delavec, priden, zmeren in varčen. Ni torej čuda, da je postal v nekoliško letih poslovodja v obširni delavnici

mizarja in lesnega trgovca Ivana, Metkinega očeta. Med tem mu je umrl oče. Vladimir je odpotoval v Ljubljano, in ker je bil Stankov jedini sin, mati pa mu je bila že zdavna umrla, prevzel je malo premoženje svojega pokojnega očeta. Toda ni mu bilo obstanka v beli Ljubljani. Vse ga je vabilo nazaj v R., priljubilo se mu je prijazno mestece, priljubilo se mu je prebivalstvo, priljubil se mu je drugi njegov oče, njegov gospodar Ivan, in priljubila sa mu je nad vse — čemu tajiti? — lepa Metka. Kar srcé mu je zaigralo, kadar je pomislil, kako jo je v časih zapazil, da ga je skrivaj ogledovala; in ko je on uprl svoje žareče, temne oči v njo, zarudela je in pobegnila. Kaj je to ljubezen? A proč s takimi sanjami! Kakó bi se predrznil on, revni poslovodja, želeiti si hčer premožnega svojega gospodarja? To se nikdar zgoditi ne more! V takih mislih vrnil se je Vladimir v R. Prijel se je z nova svojega dela, — in vse je ostalo pri starem, do nekega večera, ko je Vladimir nenadoma srečal Metko na domačem vrtiču. Bila je spomlad, bila je mesečina, oba sta bila mlada — in kaj čuda, ako sta se našli njišini srci?

Kakó sta si priznala svojo ljubezen, to je ostala tajna; samo to vem, da je bila tudi Metka osvedočena, da je nje oče ne da nikdar v zakon Vladimiru. Skrivala je svojo ljubezen v dnu svojega srca — a izdal jo je obup, izdale so je nje od skrivnega joka zarudele oči in vpadla lica. To spremembo je opazil nje oče. Nekega dne po obedu jo skrbno vpraša, kaj ima? Metka, kateri je ljubljeno oče nadomestoval tudi mater že od nje mladih let, vrgla se mu je ihté okolo vrata in mu jokaje obšla svojo nesrečno ljubezen do Vladimira. Ivan se zamislil, vendar pa je pobožkal jedino svoje dete, češ, naj gre v svojo sobico, da že on stori to, kar misli, da je potrebno za nje blagor in nje bodočnost. Zatem pokliče Vladimirja. Ko je poslovodja stopil svojemu gospodarju pred oči, povsíl je svojo glavo liki hudodelec. Ivan ga vpraša kar naravnost, kakšne spletke ima z njegovo hčerjo? Ubogi Vladimir je menil, da se udere v zemljo. Solze mu zalijejo oči in komaj je zjecljal, da se nikdar ne bi predrznil misliti na tako srečo, da bi postala Metka njegova družica za vse življenje, kajti ona stoji mnogo previsoko nad njim, ubogim delavcem. Ivanu je ugajal „fant“ v zadregi; ugajala mu je še več njegova ponižnost. Za to mu reče: „Veš kaj? Ali misliš, da te ima Metka rada?“ Vladimir je zarudel kakor kuhan rak. „No! Ali hočeš odgovoriti?“ Vladimir je menil, da se zaduši, ko je zjecljal: „Rekla je, da me ima rada! A ne zamerite mi; saj sem pripravljen zapustiti še danes vašo hišo!“ — „O presneti otroci!“ zagrmí Ivan. „Tako me sleparite za hrbtom? No, veš kaj, če te ima Metka res rada, — hlinil se je Ivan — a ti si pošten in priden fant, a jaz bi vedel sicer tudi za družega, ki jo ima tudi rad, — toda to nič ne dá... par stotakov si prinesel tudi s seboj iz Ljubljane... no, veš kaj, ti stopiš v zvezo z menoj v trgovini, in čez leto dnij, ... če jo bodeš imel še rad, in ona tudi tebe, in ako bodeš marljiv in varčen kakor doslej, ... no, čez leto dnij pa ... si jo vzemi!“ Tako je naglo izbruhnil oče Ivan in se obrnil, kajti tudi njemu pričunjalo je srcé nekako čudno igrati. — Vladimir ni znal, ali bdi ali sanja. Toliko sreče! . . .

Oče Ivan bil je mož beseda. Čez leto dnij imela sta se Metka in Vladimir še rajše nego prej in kmalo ju je združila cerkev za vse življenje. — Čez par let zatisnil je blagi Ivan na veke svoje oči in Vladimir je postal sam gospodar izdatnega premoženja in lastnik tastove obrti. Sreča mu je bila mila. Ni bil še star 36 let, ko je umrl na Dunaju bogat tovarnar, Metkin strijc, in zapustil vse svoje premoženje, izjemši nekaj stotakov, Metki.

Takrat je izročil Vladimir svojo obrt svojemu poslovodju in se odpeljal v kopelj, ker se je preveč — redil. — Odpotoval je s svojo ženo in takrat šestnajstletno Pavlico. Nastanil se je v toplicah v prijazni hišici, ležeči sredi lepega vrta. Ker so mu zdravniki svetovali mnogo hoditi, lazil je ves božji dan po gozdu, po gorovju in — iskal cvetlice. Rastlinstvo postalo je njegova strast. Naročeval si je cele zaboje knjig o rastlinstvu in nosil cele kópe raznega zelenja na dom, kjer je je paral, rezal in preučeval.

IV.

V podstrešju iste hiše je stanoval mladi slikar Milan. Umevno je samo ob sebi, da je bilo ognjevitemu Milanu videti Pavlico in se h krati zaljubiti preko ušes v njo, kar na: jeden, dva. Pavlica je pogostoma videla kodrastega drznega mladeniča — in kdo bi ji zameril, da se je seznanila z njim in se včasih razgovarjala z duhovitim mladeničem? Očeta Vladimira ni bilo ves dan doma, mati pa je imela dokaj opraviti, da je pospravila sproti ostanke Vladimirovega „rastlinskega páranja“. Milan in Pavlica sta se torej seznanila in — skoraj sta bila osvedočena, da sta stvarna drug za družega.

Po mladeniški zaljubljeni navadi imel je Milan le „zlato“ ime Pavlica v mislih. Kjer je hodil, kjer je bil, vedno mu je bdila pred očmi Pavlica. V srcé si jo je že vrezal; v mladeniškem ognju je hrepenel, da dozna ves svet, po čemur hrepeni njegovo srcé, da on pozna v vesoljnem svetu le „Pavlico“ in nikogar drugega. Na stenah njegove sobice ni bilo videti družega kakor poskusi Pavličine podobe, poleg teh pa je bilo zidovje pokrito z črkami „P.“, začetno črko „presladkega kega imena“ v vseh možnih velikostih. To pa ni zadoščalo. Umni Milan je začel slikati blaženo svojo črko „P.“ celo na cvetlice, katere je stavil potajno na okno svoje obožavane Pavlice, — celó na krila raznih metuljev in spleh na vsako cvetje, ali gomazečo in letajočo živalico.

Slučajno opazi nekega jutra oče Vladimir krasno rožo na oknu. Raztresen jo vzame v roko. Šment! kaj je to! V srcu rože ogleda jasno, zlato črko „P.“ Čudo prirode! Ko še premišljuje, kako more narava kaj takega poroditi, rede k mizi, da si ogleda „čudo“ natančneje — in glej! na mizi sedita dva metulja in vsak ima na krilih baš isti zlati „P.“, kakor je v roži! „Sedaj sem pak nekaj zasledil“, misli si oče Vladimir. „Kaj takega pa ni opazil še noben strokovnjak v rastlinstvu!“ Gre na vrt — in malone v vsaki cvetki pokaže se mu zlati „P.“. „To je predmet za učeno razpravo“, misli si oče Vladimir, „za razpravo, o kateri bodo strmeli vsi učenjaki! Stvar ne more biti drugače, kakor da so metulji, katere je narava zaznamovala s črko „P.“, oplemanili rastline in vsled tega se je pokazala na rastlinah ista črka! Tako je!“ — Oče Vladimir je odslej samo pisaril. Z nikomur ni maral govoriti, nihče mu ni smel blizo. Svoje tajne ni maral odkriti nobenemu, niti svoji Metki. Ko je svoje „preiskavanje“ čedno napisal, dodal je spisu še razne cvetke z zlato črko „P.“, par metuljev z isto črko na krilih — in odpotlal vse skrbno zamotano dunajski akademiji.

(Konec prih.)

SMEŠNIČAR.

Dlaka v jajcu.

Nekemu šaljivemu človeku porogaval se je golobradec rekši, naj mu pove kak dovtip o jajcu.

Nemogoče, — izgovarjal se je šalji-vec. — Lože bi mi bilo najti dober dovtip o tvojem gladkem licu. A če primerjam jajce s tvojim gladkim licem, iščem zastonj v njem: dlako v jajcu.